

og der ikke forelægges for Thinget noget positivt Beviis for, at han er uværdig til at nyde politiske Rettigheder her i Landet, og til at optages som politisk Borger, saa synes jeg, at det er meget betænkeligt for Thinget, at gaae ind paa at forkaste et saadant Andragende paa et løst Skjøn. Man maa da opkaste det Spørgsmaal: naar indtræder da for den Paagjældende den Tid, at han kan vente at faae Indfødsret, dersom han melder sig igjen for at søge derom; skal der i saa Henseende hengaae kortere eller længere Tid? Jeg for mit Bedkommende tror ikke, at der i saadant Tilfælde kan være Spørgsmaal, om andet, end om det er en hæderlig Mand, som vi kunne være bekjendte ved Lov at bevilge Indfødsret, og det forekommer mig ikke, at der er oplyst Andet, end at den Mand, hvormed her er Tale, er en hæderlig Mand. Den Omstændighed, om han er gift eller ikke, synes jeg ikke kan være Grund til at nægte ham Indfødsret, ligesaa lidt som den Omstændighed, at han kun har været her i 10 Aar. Det forekommer mig, at, dersom vi følge Udvalgets Indstilling, saa komme vi ind paa Forviklinger, og jeg kan derfor for mit Bedkommende ikke følge Udvalget i denne Sag.

Fischer: Jeg skal ganske henholde mig til, hvad min ærede Nabo (Müller) har udtalt, og kun gjøre en Bemærkning i Anledning af en Uttring af den ærede Ordfører. Han sagde nemlig, at Andrageren var velandbefalet som „Kobbersmedsvend“; men, Manden er Kobbersmedsvend, og hvorledes skulde han vel være anbefalet anderledes end som Kobbersmedsvend? Det er jo ganske vist, at han er en Mand i en underordnet Stilling; men, naar han er anbefalet for sit Forhold i denne Stilling, saa kan man jo ikke forlange, at han skal være anbefalet paa anden Maade.

Barfod: Det, som har foranlediget mig til at begjære Ordet, er et lille Ord, som underflap Rigsdagsmanden for Randers Amts Afd. Valgkreds (Müller). Han sagde nemlig, at den Omstændighed, at den paagjældende Mand kun havde opholdt sig i Landet i 10 Aar, ikke kunde være tilstrækkelig Grund til at nægte ham Indfødsret; men jeg maa i den Anledning tillade mig at henvisse til den saakaldte fæstningslov, hvor netop 10 Aars

Ophold giver Afgang til de høieste politiske Rettigheder, baade Valgbarhed og Valgret; og det forekommer mig, at disse 10 Aars Ophold, i Forbindelse med de øvrige Vidnesbyrd om den Paagjældende, indeholde tilstrækkelig Grund til at give ham Indfødsret, hvortil jeg ogsaa agter at give min Stemme.

Ordføreren: Det forekommer mig meget betænkeligt at stille sig paa det Punct at meddele Indfødsret til Enhver, som gennem et Lovforslag melder sig til at faae den, naar der ikke er særegen Grund til at meddele den. Men der er een Betragtning, som det høitæredede Thing, naar vi først ere komne ind paa at skulle behandle denne Gjenstand med en saadan Udførlighed, vistnok ikke vil tabe af Sigte, det er, at saaledes som Forholdene nu staae, meddeler Rigsdagen sit Samtykke til, at der maa forundes en Person Indfødsret; men da denne nødvendigviis maa komme til at gjælde for hele Monarchiet, og Bestemmelserne om Indfødsretten endnu gjælde i Henseende til de øvrige Landsdele, kan det ikke nytte at ville see bort fra de Grundsætninger, som have været fulgte tidligere. Jeg vil ikke dermed sige, at der skulde være Tale om fuldkommen at gaae i det Spor som tidligere, nu da Rigsdagen ved sit Samtykke skal medvirke til, at Indfødsret meddeles; men uagtet man ikke kan fastsætte bestemte Grændser, indenfor hvilke man vil meddele dette Samtykke, maa man dog holde fast ved, at man ikke kan frigjøre sig for hine Hensyn, ikke kan indlade sig paa at give Indfødsret i ethvert Tilfælde, hvor Noget melder sig desangaaende, paa hvis Forhold der ikke er Noget at udsætte. Der maa gjøre sig Hensyn gjældende, deels til den Stilling, den Paagjældende i det Hele indtager, og deels til de Baand, der gjøre, at han kommer til at være mere eller mindre stærkt knyttet til Landet, og navnlig om han er knyttet dertil ved ægteskabelige Baand. I det man maa holde fast ved disse Betragtninger, tror jeg, at man ikke vilde gaae heldigt tilværts, hvis man ikke betraadte den Veje, som Udvalget har fulgt, ved at indstille den ene af disse Mand til at faae Indfødsret, men derimod at fraraade Thinget at meddele saadan Ret til den anden.